

HET GEDICHT

Pregnant moet het zijn,
fijnzinnig van lijn
en vol van beloften,
het moet het duistere voorhoofd
versieren met - desnoods - vroegrijp ooft.

De concentratie van het dichtertlijk denken;
dat veelbelovende rode protoplasma,
puntig scherp als een priem,
geeft het de horizon van de poëzie,
de ultieme grens van het woord.

Op het papier moet het staan
zoals aan de hemel de maan,
scherp-begrensd, al-zijnd,
voldoend aan elke eis
die het zélf stelt, onwijs én wijs.